

holder ud i mange Aar og maa være Vidne til, at hans Kammerater beholde deres fulde Pøn, gjør dette Sidste, som er kommet til, for mit Vedkommende, at jeg maa ganske henstille i saa Henseende til det høie Thing, hvad det vil gjøre overfor dette Andragende. Skulde jeg følge min Sympathi, tror jeg nok, at jeg nærmest vilde være tilbøielig til at stemme for, at denne Sag blev henvist og undersøgt. Videre finder jeg mig for Diebliffet ikke foranlediget til at bemærke.

Finantsministeren (Estrup): Den ærede Ordfører begyndte med at omtale Indstillingen under Nr. 5, som jo angaar en Invalid. Jeg skal om denne Sag kun bemærke, at vedkommende Andragende ikke har foreligget Finantsministeren til Afgjørelse, og jeg maa tilføje, at den Oplysning, der foreligger mig om Lægens Erklæring, ikke stemmer med det, som Udvalget har meddelt. Udvalget har meddelt i Betænkningen, at Lægens Erklæring gaar ud paa, at Ansøgeren har betydelig Ginder af Saaret, hvorimod — efter hvad der foreligger mig — den Erklæring, som Lægen senest har afgivet, nemlig i September 1875, gaar ud paa, at Følgerne af Stubaaret ikke ere meget fremtrædende, hvorimod Manden iøvrigt er meget lidende af forskjellige Sygdomme. — Naar det dernæst med Hensyn til Indstillingspunktet Nr. 8, som jo ogsaa vedrører en Invalid, er bemærket, at Vedkommende har ansøgt Invalidebestyrelsen om, at hans Helbredstilstand maatte blive undersøgt, men modtaget et afflaende Svar, forholder dette sig ikke rigtigt; han har ikke ansøgt om, at hans Helbredstilstand maatte blive undersøgt, og han har ikke modtaget noget afflaende Svar. Sagen er den, at han i en til Invalidebestyrelsen indsendt Skrivelse, dengang da Pensionen var bleven ham fratagen, yttrede den Forventning, at der endnu engang maatte aabnes ham Lidelighed til at bevise, at han i Virkeligheden var lidende af Følgerne af Saaret. Derpaa har han aldeles ikke modtaget noget Svar fra Invalidebestyrelsen, idet Invalidebestyrelsen kun ansaa det som en Bebudelse af et formeligt Andragende. Jeg skal ikke her indlade mig paa at undersøge, om Invalidebestyrelsen kunde have taget Anledning alene af denne Antydning til at foranledige en ny Undersøgelse, men jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at naar det udtrykkelig her er fremskillet, som om Manden har andraget om en fornyet Undersøgelse, og at dette er ham afflaet, da er dette ikke rigtigt. Den ærede Ordfører gjorde en almindelig Bemærkning med Hensyn til Invalidebestyrelsen: at det forekom ham, at man gik noget strengt til Værks over for Invaliderne. Jeg kan saa godt forstaa, at den ærede Ordfører og vistnok Mange med ham maa have et saadant Indtryk, thi det er jo givet, at det kun er de enkelte Tilfælde, hvor dette Skjøn kan siges eller kan synes at være af-

givet i et noget for strengt Maal, at det kun er disse enkelte Tilfælde, der komme til den ærede Ordførers og det ærede Things Kundskab, hvormod den store Masse af Afgjørelser ikke kommer til deres Kundskab, og blandt den store Masse Afgjørelser er der utvivlsomt en Mængde, som den ærede Ordfører og Andre med ham ville finde maaste overdreven billig afgjorte. Det er jo, forekommer det mig, givet, at, hvor Afgjørelsen beror paa et Skjøn, der maa nødvendig undertiden Skjømmet findes at være noget for hensynstagende og i andre Tilfælde det Modsatte. Nu er det kun de Afgjørelser, som kunne findes at være for lidet hensynstagende, der komme til den ærede Ordførers og dette Things Kundskab, og jeg kan altsaa ikke undre mig over, at Mange faae det Indtryk, at Afgjørelserne overhoved gaa noget strengt til Værks mod Invaliderne, men jeg tror, at dersom den ærede Ordfører var Medlem af Invalidebestyrelsen, dersom han havde Lidelighed til at kende de Afgjørelser, vilde han ikke sælde denne Dom. Det er jo, som bekendt, kun enkelte af disse Sager, som komme til Finantsministerens Kundskab, de allerfleste afgjøres jo umiddelbart af Invalidebestyrelsen og kun i ganske enkelte Tilfælde naaer Sagen op til Finantsministeriet, men Bemærkningen om Sagens Afgjørelse gjælder ikke Finantsministerens Afgjørelse, men særlig Invalidebestyrelsens. — Under Nr. 12 er af Udvalget foreslaaet henvist et Andragende til Finantsministeren. Jeg skal med Hensyn til dette Punkt kun bemærke, at Beviset for, at han kan anses for Invalid, ikke hidtil er ført, men det er en Selvsølge, at saasnart det føres, vil han blive betragtet som Invalid. Jeg forstod den ærede Ordførers Forklaring saaledes, at det var dette og ikke Andet, man ønskede. Hvad dernæst Udvalgets Indstilling under Nr. 7 angaar, da forekommer det mig, at, naar Sagen der er henvist til Finantsministeren, saa er den egentlig ikke henvist til rette Vedkommende. De Grunde, der stulde foranledige, at Cieren af Skodborghus stulde støttes ved et Laan af Statskassen, ere jo hentebe fra Hensyn, hvis Bedømmelse ikke ligger under Finantsministeren men under andre Ministre, og det er jo givet, at i saa Fald maa det være vedkommende anden Minister, der paa Finantsloven maa søge et Laan til Vedkommende. Finantsministeren har jo ikke nogen almindelig Bemyndigelse til at udlane af Statens Midler, endog saa mod betryggende Sikkerhed i Privates Eiendomme, der maa jo gives en ligesvem Bemyndigelse dertil, og naar Spørgsmaalet er om, hvem der skal søge en saadan Bemyndigelse, saa maa det i mine Tanker være vedkommende Minister, som i dette Tilfælde ikke er Finantsministeren. Jeg skal slet ikke udtale mig om hele Sagen, idet den ikke i sine Enkeltheder er mig videre bekendt. — Det Andragende, som under Nr. 14 af Udvalget er henvist til Finantsministeren, er et Andragende fra en